

ladelse, selv om anlægget i øvrigt var rimeligt og senere fik tilladelse. Lovforslaget binder ikke praksis på dette punkt.

Når skaden består i, at den skadelidende ejendoms vandforsyningsanlæg bliver ubrugeligt, bør erstatningen, således som det er anført i 1926-lovens § 6, stk. 1, nr. 5, sidste afsnit, og i KF § 11, nr. 6 a, sigte mod påny at skaffe ejendommen det fornødne vand. Dette kan ske på forskellig måde. I en række tilfælde vil det være praktisk at udbedre ejendommens vandforsyningsanlæg eller lave et nyt vandforsyningsanlæg alene for den pågældende ejendom. Landvæsensretten pålægger i så fald det skadegørende vandforsyningsanlæg at betale en pengeerstatning svarende til udgifterne herved; i praksis ofte med en afkorting, fordi den skadelidende ejendoms nye vandforsyningsanlæg er blevet bedre end det tidligere. Undertiden kan det være praktisk at lade det skadegørende vandforsyningsanlægs teknikere udføre arbejderne på den skadelidende ejendom; dette kan dog efter den nuværende retstilstand kun gennemføres, når vandforsyningsanlæggets ejer og den skadelidende er enige om det, og også KF forudsætter, at der hertil kræves enighed. I en række andre tilfælde vil det kunne være den rigtige løsning, at den skadelidende ejendom får tilslutning til det skadegørende vandværk, hvis det er beregnet til at forsyne den lokale befolkning — ellers vil der være tekniske vanskeligheder ved også at trække det ind i lokal forsyning —, eller får tilslutning til et andet, bestående, lokalt vandværk. Efter gældende ret og efter KF kan den skadelidende ejendoms ejer dog næppe tvinges til en sådan tilslutning, og heller ikke nærværende forslag giver hjemmel til at gennemtvinge tilslutningen, med mindre forholdet omfattes af forslagens § 25, stk. 2. Ud over disse afhjælpningsformer kan der blive spørgsmål om at afhjælpe skaden for en række ejendomme ved at oprette et nyt „vandmangelsvandværk“ og lade det forsyne ejendommene. Efter gældende ret kan man heller ikke tvinge den skadelidende grundejer til at slutte sig til et sådant værk, men en regel om tvangsmæssig tilslutning til vandmangelsvandværker foreslås i KF § 11, nr. 6 b, og i nærværende forslags § 19, stk. 2, jfr. de almindelige bemærkninger afsnit 1 a. Bortset fra denne regel har indenrigsministeriet ikke fundet det nødvendigt at optage bestemmelser om udformningen af erstatningsydelsen i lovteksten.

Med hensyn til § 19, stk. 2, om tvangsmæssig tilslutning til vandmangelsvandværker bemærkes, at bestemmelsen, som nævnt, bygger på KF § 11, nr. 6 b. Reglen er begrænset til tilfælde, hvor det

skadegørende vandforsyningsanlæg volder skade ved sin drift, idet en midlertidig skade ved dets oprettelse — f. eks. ved pumpning på en senere opgivet prøveboring — næppe kan føre til oprettelse af et vandmangelsvandværk. Man har endvidere mildnet betingelserne, idet det efter forslaget er tilstrækkeligt, at oprettelsen af vandmangelsvandværket findes teknisk, økonomisk eller hygiejnisk ønskelig, medens det ikke er nødvendigt, at den er „samfundsmæssigt ønskelig“.

Medens der efter KF principielt skal stræbes efter oprettelse af et privat vandværk, stilles kommunalbestyrelsen efter § 19, stk. 2, frit med hensyn til straks at lade værket opføre som offentligt. Ligesom efter KF kan vandværket kun gennemføres som privat, hvis samtlige de grundejere, der agtes inddraget under værket, er enige i oprettelsen og inddragelsen, jfr. herved § 9, stk. 1, i mønstersundhedsvedtægten for Københavns omegnskommuner, hvorefter en allerede bebygget ejendom ikke mod ejerens vilje kan inddrages under et privat vandværk. Udover inddragelse af bestående bebyggelser kan landvæsenskommissionen bestemme, at fremtidige bebyggelser, der vil ligge naturligt for vandværket, skal have pligt til at slutte til det. I så henseende har man i modsætning til KF anset det for rigtigt at give mulighed for tilslutningspligt også til private vandværker, hvilket vil stemme med ordningen for fremtidige bebyggelser i § 9, stk. 1, i mønstersundhedsvedtægten for Københavns omegnskommuner og med de bånd, der ofte lægges på kommende bebyggelser i sommerhusudstyknings. Skulle landvæsenskommissionen nære betænkelighed ved at påbyde tilslutning til et privat vandværk med overtagelse af solidarisk ansvar, kan den — eventuelt under en særlig sag efter § 23 — bestemme, at grundejeren kun skal tilsluttes som almindelig kunde. Det vil undertiden kunne være tvivlsomt, hvilke ejendomme tilslutningspligten skal omfatte. Det er ikke en betingelse, at ejendommen selv er ramt af grundvandstandssænkningen — *man vil, når vandmangelsvandværket besluttet, endnu ikke nøjagtigt vide, hvilke ejendomme der rammes af sænkningen, og der kan også være hensyn til at give vandværket et passende område* — men hvis en grundejer, der ikke er ramt af sænkningen, lider tab ved at blive inddraget under vandværket, må den vandforsyning, der er årsag til sænkningen, betale erstatning til grundejeren efter reglerne i stk. 1, jfr. om betingelserne for en sådan erstatning § 25, stk. 3. *Erstatningen vil formentlig normalt — både til grundejere, der rammes af sænkningen, og grundejere, der ikke rammes — blive ydet i den form, at det skadegørende vandværk betaler et tilskud til*